

ΚΑΡΔΙΤΣΑ

Η Καρδίτσα είναι πόλη της Θεσσαλίας, πρωτεύουσα της ομώνυμης Περιφερειακής Ενότητας (τέως Νομού Καρδίτσας -και παλαιότερα Θεσσαλιώτιδας-) και έδρα του δήμου Καρδίτσας και της Ιεράς μητροπόλεως Θεσσαλιώτιδος και Φαναριοφερσάλων. Βρίσκεται στο δυτικό άκρο του Θεσσαλικού κάμπου. Διακρίνεται για τα πολλά παραδοσιακά πέτρινα αρχοντικά, τις πλατείες και τους πεζόδρομους. Σε απόσταση 10km απ' τις υπώρειες της Πίνδου και σε υψόμετρο 110μ. χτισμένη δίπλα σε παραπόταμο του Πηνειού η γεωγραφική της θέση, στην καρδιά της ηπειρωτικής Ελλάδας της προσέδωσε ίσως και το όνομα. Κατά την απογραφή του 2011 η Δημοτική ενότητα Καρδίτσας είχε πληθυσμό 44.002 μόνιμους κατοίκους, ενώ η πόλη της Καρδίτσας είχε 38.554 κατοίκους.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Η Καρδίτσα είναι νεότερη από τις υπόλοιπες τρεις θεσσαλικές πρωτεύουσες, παρόλο που ο νομός κατοικήθηκε από την αρχή της παλαιολιθικής εποχής. Το μεγαλύτερο μέρος του νομού καταλαμβάνει η αρχαία Θεσσαλιώτις στον κάμπο και η αρχαία Αθαμανία και Δολοπία στα Άγραφα. Η πρώτη αναφορά για τον οικισμό γίνεται στην τουρκική απογραφή των ετών 1454-1455, όπου αναφέρεται σαν ένα μικρό χωρίο της επαρχίας Φαναρίου με 160 κατοίκους. Στις 11 Μαρτίου 1943 η Καρδίτσα γίνεται η πρώτη ελεύθερη πόλη της Ευρώπης με τη βοήθεια των αγωνιστών του Ε.Λ.Α.Σ, ενώ κατά τη διάρκεια της αντίστασης στο οροπέδιο της σημερινής λίμνης Πλαστήρα λειτούργησε συμμαχικό αεροδρόμιο. Στις 10 Οκτωβρίου του 1943, ύστερα δηλαδή από 10 μήνες, η Καρδίτσα καταλαμβάνεται εκ νέου, αυτή τη φορά από τους Γερμανούς, οι οποίοι συνεχίζουν την κατοχή ως το Σεπτέμβριο του 1944. Η Αντίσταση συνεχίζει με μεγαλύτερη ένταση τον αγώνα. Η Κυβέρνηση του βουνού βρίσκεται στο Πετρίλο.

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

Παυσίλυπο. Το πάρκο, έκτασης 50 στρεμμάτων, σχεδιάστηκε το 1901 από το μηχανικό Γ. Φώσκολο. Αρχικά τα δένδρα κάλυπταν το τμήμα βόρεια του σημερινού πεζοδρόμου Τερτίπη, ενώ το νότιο (πλατεία Πλαστήρα), καταλάμβανε ο ανθώνας, με το κομψό λευκό καφεενεδάκι. Πανεμορφο καταπράσινο πάρκο ιδανικό για βόλτα και περπάτημα. Το Παυσίλυπο ήταν το πρώτο αστικό κοινόχρηστο πράσινο που απέκτησε η Καρδίτσα, είκοσι μόλις χρόνια μετά την προσάρτηση της Θεσσαλίας στο ελληνικό κράτος.

Ανδριάντας Γεωργίου Καραϊσκάκη. Ο ορειχάλκινος έφιππος ανδριάντας του μεγάλου ήρωα του 1821, Γεωργίου Καραϊσκάκη, είναι ο μεγαλύτερος έφιππος ανδριάντας στην Ελλάδα. Φιλοτεχνήθηκε από την γλύπτρια Νικολίτσα-Λητώ Λεοντή, κόρη του γνωστού γλύπτη Ευστάθιου Λεοντή, μετά από πανελλήνιο καλλιτεχνικό διαγωνισμό που ξεκίνησε το 2010, με πρωτοβουλία του τότε Δημάρχου Καρδίτσας Δομήνικου Βερίλλη και συγχρηματοδότηση του Δήμου μας, της Περιφέρειας Θεσσαλίας, της ΠΕΔ Θεσσαλίας και της Ιεράς Μητρόπολης Θεσσαλιώτιδας και Φαναριοφερσάλων.

Δικαστικό Μέγαρο. Ακριβώς δίπλα από το επισκοπικό μέγαρο, θεμελιώθηκε το 1934 από τον Καρδιτσιώτη υπουργό Δικαιοσύνης Σπύρο Ταλιαδούρο. Το κτήριο είναι μονοώροφο, πλατυμέτωπο, σχήματος Π. Η λιτή πρόσοψη μοιράζεται συμμετρικά με το υπερυψωμένο κεντρικό τμήμα της εισόδου και με επιβλητικό πρόπυλο. Επίστεψη με ακροκέραμα στα θυρώματα και επίχρισμα που μιμείται ισοδομική τοιχοποιία είναι τα μόνα, νεοκλασσικής έμπνευσης, διακοσμητικά αρχιτεκτονικά του στοιχεία. Το έργο χρηματοδοτήθηκε προπολεμικά με τη γνωστή έκτακτη φορολογία του «μεγαρόσημου» από το ειδικό ταμείο ανεγέρσεως δικαστικών μεγάρων και φυλακών, όπως και σε αρκετές άλλες ελληνικές πόλεις. Λόγω της συγκυρίας του πολέμου, το κτήριο ολοκληρώθηκε το 1954, αφού πρώτα λειτούργησαν οι φυλακές από το 1948.

ΛΙΜΝΗ ΠΛΑΣΤΗΡΑ

Σχηματίστηκε το 1959 με την ολοκλήρωση του φράγματος στο νότιο άκρο της επί της αρχής του ποταμού Ταυρωπού ή Μέγδοβα, η ιδέα δε για την κατασκευή της αποδόθηκε στον στρατιωτικό και πολιτικό Νικόλαο Πλαστήρα, όταν το 1935 που επισκέφθηκε την γενέτειρά του, και είχαν σημειωθεί καταστροφικές πλημμύρες στη περιοχή και την Μακεδονία από συνεχείς βροχοπτώσεις, βλέποντας τον χώρο φέρεται να είπε πως "εδώ μια μέρα θα γίνει λίμνη", απ' όπου και το πιο γνωστό της όνομα. Η χρηματοδότησή της έγινε από χρήματα που χρωστούσε η Ιταλία στην Ελλάδα (πολεμικές επανορθώσεις) και την κατασκευή ανέλαβε γαλλική εταιρεία. Σήμερα τη διαχείριση του φράγματος έχει αναλάβει η ΔΕΗ. Πριν την κατασκευή της λίμνης, υπήρχε στο οροπέδιο το λεγόμενο αεροδρόμιο Νεράιδας, που δημιουργήθηκε κατά την κατοχή από τους Άγγλους, όπου και προσγειώθηκε στην κατεχόμενη Ελλάδα το πρώτο συμμαχικό αεροπλάνο (Αύγουστος 1943).

ΒΟΛΟΣ

Ο Βόλος είναι πόλη της Θεσσαλίας, κτισμένος στον μυχό του Παγασητικού κόλπου, κοντά στη θέση της αρχαίας Ιωλκού και στους πρόποδες του βουνού των Κενταύρων, του Πηλίου. Αποτελεί μία από τις πιο μεγάλες πόλεις και ένα από τα σημαντικότερα λιμάνια της Ελλάδας. Ο μόνιμος πληθυσμός της Δημοτικής Ενότητας Βόλου ανέρχεται σε 86.046 κατοίκους, σύμφωνα με την Απογραφή του 2011, ενώ το πολεοδομικό συγκρότημα αριθμεί 125.248 κατοίκους[1]. Ο πληθυσμός του διευρυμένου Καλλικρατικού Δήμου Βόλου ανέρχεται σε 144.449 κατοίκους.

ΙΣΤΟΡΙΑ

Η περιοχή του Βόλου, η αρχαία Μαγνησία, συγκαταλέγεται ανάμεσα στις πρώτες περιοχές που κατοικήθηκαν στον ελλαδικό χώρο. Οι οικισμοί που ανακαλύφθηκαν στα κοντινά χωριά Σέσκλο και Διμήνι χρονολογούνται από την 7η χιλιετία π.Χ., ενώ η πολιτισμική παρουσία στον χώρο συνεχίζεται αδιάκοπη μέχρι σήμερα.

Στα αρχαία χρόνια

Η ευρύτερη περιοχή του Βόλου συγκεντρώνει μερικές από τις σημαντικότερες νεολιθικές θέσεις ολόκληρης της Βαλκανικής χερσονήσου. Οι αρχαιολογικές έρευνες στην περιοχή έχουν φέρει στο φως σαράντα περίπου νεολιθικούς οικισμούς (7η–8η χιλιετία π.Χ.), αρκετοί από τους οποίους εξακολούθησαν τις δραστηριότητές τους και κατά την διάρκεια της Εποχής του Ορείχαλκου (3000–1500 π.Χ.). Οι σημαντικότεροι νεολιθικοί οικισμοί ανακαλύφθηκαν από τον αρχαιολόγο Χρήστο Τσουντα στις αρχές του 20ού αι. στο Σέσκλο και το Διμήνι. Στους χώρους αυτούς, οι έρευνες ανέδειξαν χαρακτηριστικά γραπτά κεραμικά, κοκάλινα και λίθινα εργαλεία, καθώς και αντικείμενα από οψιδιανό που προερχόταν από την Μήλο.

Στα σύγχρονα χρόνια

Η βιομηχανική ανάπτυξη που γνώρισε ο Βόλος έως τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια δεν είχε ανάλογη συνέχεια κατά το δεύτερο μισό του 20ού αι. Μεγάλα εργοστάσια όπως η καπνοβιομηχανία Ματσάγγου, οι σιδηρουργίες Γκλαβάνη και Σταματελόπουλου, οι κυλινδρόμυλοι Λούλη στα Παλαιά (σημερινός πολυχώρος 'Village', που άνοιξε την περίοδο 2004-2005), η υφαντουργία Παπαγεωργίου, το εργοστάσιο πλινθοκεραμοποιίας Τσαλαπάτα κ.α. έπαψαν να λειτουργούν. Η λειτουργία της Βιομηχανικής Ζώνης από το 1969 οδήγησε σε μία προσωρινή βιομηχανική άνθιση με την εγκατάσταση νέων βιομηχανιών. Όμως στα μέσα της δεκαετίας του 1980, η αποβιομηχάνιση του Βόλου άρχισε να γίνεται πλέον γεγονός.

Σήμερα, στην περιοχή εξακολουθούν να λειτουργούν ορισμένες μεγάλες βιομηχανικές μονάδες, όπως το εργοστάσιο «Όλυμπος» της ΑΓΕΤ «Ηρακλής», η «Χαλυβουργία Ελλάδος» (πρώην Χαλυβουργία Θεσσαλίας), το εργοστάσιο ρητίνης ΡΕΤ της VPI, το εργοστάσιο χαλυβδόφυλλων της Κόντι, η COCA COLA Τρία Έψιλον (3Ε), το εμφιαλωτήριο της ΕΨΑ, η ΕΥΡΗΚΑ με τα απορρυπαντικά, το εργοστάσιο βαριάς συντήρησης-ανακατασκευής του Ο.Σ.Ε., τα μπισκότα ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ κ.ά. Ωστόσο, η οικονομία του Βόλου στηρίζεται πλέον κατά κύριο λόγο στο εμπόριο, τις υπηρεσίες και τον τουρισμό, και κατά δεύτερο λόγο στην βιοτεχνία και την βιομηχανία.

ΑΞΙΟΘΕΑΤΑ

Το Κάστρο του Βόλου στη σημερινή συνοικία Παλαιά του δυτικού τομέα της πόλης, χτίστηκε στα μέσα του 6ου μ.Χ. αιώνα. Στη συνοικία των Παλαιών και στο υπόγειο γκαράζ του πολυχώρου 'Village' μπορεί κανείς να θαυμάσει τα εντυπωσιακά, αναδεδειγμένα από την αρχαιολογική Υπηρεσία, Ρωμαϊκά Λουτρά.

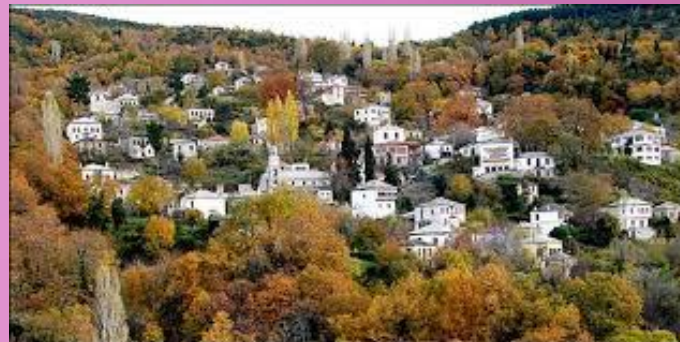
Το Πάρκο του Αναύρου, απέναντι από το Μουσείο, με αντιπροσωπευτικά δείγματα μοντέρνας γλυπτικής. Το 1988 πραγματοποιήθηκε στην πόλη συμπόσιο Ελλήνων και ξένων καλλιτεχνών-γλυπτών. Οι παρευρισκόμενοι δώρισαν στην πόλη όσα έργα δημιούργησαν τη χρονική περίοδο του συμποσίου, τα οποία και κοσμούν το πάρκο.

Το Αρχαιολογικό Μουσείο Βόλου, γνωστότερο ως Αθανασάκειο Αρχαιολογικό Μουσείο Βόλου, είναι το κεντρικό αρχαιολογικό μουσείο του νομού Μαγνησίας και ταυτόχρονα ένα από τα παλαιότερα μουσειακά ιδρύματα, κτισμένο σε νεοκλασικό ρυθμό, χάρη στη δωρεά του ομογενούς Αλέξιου Αθανασάκη, με καταγωγή από την Πορταριά Πηλίου.

Το Πήλιο είναι βουνό στο Νομό Μαγνησίας δίπλα στην πόλη του Βόλου, με ύψος 1.624 μέτρα (κορυφή Πουριανός Σταυρός).[1] Κατά την Ελληνική μυθολογία ήταν η θερινή κατοικία των θεών και πατρίδα των Κενταύρων. Το Πήλιο συγκεντρώνει αρκετούς επισκέπτες, τόσο τους χειμερινούς όσο και τους καλοκαιρινούς μήνες. Το χειμώνα προτιμάται από όσους επιθυμούν να απολαύσουν το πανέμορφο βουνό και τον καθαρό αέρα, το χιόνι, να κάνουν σκι, να περάσουν χρόνο στη φύση, ενώ το καλοκαίρι οι παραθεριστές απολαμβάνουν τις πανέμορφες παραλίες του Πηλίου για κολύμπι, ρακέτες, θαλάσσια σπορ, πεζοπορία, κ.λπ. Το Πήλιο παραμένει πανέμορφο όλους τους μήνες και ενδείκνυται για κάθε είδους δραστηριότητα, καθώς και για εναλλακτικό τουρισμό ή και αγροτουρισμό[2][3], ενώ παράλληλα διαθέτει τις κατάλληλες υποδομές για τη φιλοξενία μεγάλου όγκου παραθεριστών.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΟΥΜΕ

Γεωργία Ζτούπη
Νικολέττα Καράση
Λίνα Μαλέμη
Άρτεμις Μαργαρίτη
Ευαγγελία Μπάκου
Εύα Στραγάλη